

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: J. Š.
bytem P.
zastoupený advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou
sídlem Muchova 9/223, 160 00 Praha 6

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25/1292, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2018, č.j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2018, č.j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6.292 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 26. 11. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, ústředí (dále jen „žalovaná“) ze dne 4. 10. 2018 č.j. X (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 528/1991 Sb.**“) a § 90 odst. 5 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 4. 6. 2018 č.j. X (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 155/1995 Sb.**“) s odůvodněním, že invalidita žalobci vznikla dne 13. 8. 2017, žalobce však nezískal v rozhodném období potřebnou dobu pojištění.

II. Žalobní body

3. Žalobce nesouhlasil se závěry prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že nárok na invaliditu mu vznikl již dne 29. 9. 2016, nebyl však informován lékaři, ani správou sociálního zabezpečení, že má podat žádost o přiznání invalidity. Od nehody dne 25. 10. 2017 na tom byl velmi špatně a nemohl si nic zjišťovat. Poukázal na to, že svůj stav si nepřivodil sám, stal se obětí dvou trestných činů. Pokud by se tak nestalo, vykonával by své zaměstnání, a nemusel by žádat o invalidní důchod. Od června 2017 nemá žádné finanční zajištění ze strany státu, nebere žádné sociální dávky ani důchod, v červenci 2019 žalobce očekával narození prvního potomka, kterého však z viny státu není schopen finančně zaopatřit.
4. Tvrdil, že byly porušeny zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, o jeho žádosti bylo rozhodováno bezmála rok, jedná se o průtahy v řízení, v důsledku toho žalobce musel čelit exekuci. O důchodu nebylo rozhodnuto v dubnu 2018, jak tvrdí žalovaná, neboť příslušné rozhodnutí žalobce obdržel až v červenci 2018.
5. Namítal, že informativní osobní listy důchodového pojištění z let 2018 a 2019 jsou v rozporu s osobním listem z roku 2010, jde o pochybení žalované. Byl přesvědčen, že žalovaná nemá ve svém systému zaneseny veškeré doby pojištění a platby. V případě práce pro P. L. nikdo nedonutil zaměstnavatele k doplacení daní a pojištění za své zaměstnance. Žalobce byl evidován na úřadech práce z toho důvodu, že se zasazuje o potírání korupce, kvůli tomu přišel o zaměstnání, žalobce je mezinárodně oceněným odborníkem na bezpečnost dopravy, je mu však státem bráněno využívat svůj odborný potenciál.
6. Měl za to, že žalovaná mu nesprávně započítala náhradní dobu pojištění do potřebné doby pojištění v období posledních deseti let před vznikem invalidity. Poukázal na to, že náhradní doba pojištění se za určitých podmínek do potřebné doby pojištění pro nárok na důchod započítává, to se týká i osob vedených v evidenci úřadu práce jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše tří let po dobu, po kterou jim tato podpora

nenáleží s tím, že tato doba tří let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod. Z potvrzení o době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání a o poskytování podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci ze dne 13. 10. 2014 je zřejmé, že žalobce byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání v období od 7. 4. 2012 do 25. 9. 2014, tato skutečnost však není uvedena ani v jednom z informativních osobních listů důchodového pojištění z let 2018 a 2019, a to přesto, že ostatní údaje o evidenci žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání jsou v těchto osobních listech uvedeny. Tím dle názoru žalobce mohla vzniknout chyba při součtu potřebné doby pojištění (5 let) v tzv. prvním rozhodném období od 13. 8. 2007 do 12. 8. 2017.

7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce uplatnil pouze jednu žádost o přiznání invalidního důchodu dne 23. 8. 2017 s datem přiznání „od skončení výplaty nemocenských dávek“, v době podání žádosti byl zaměstnán u M., konkrétně od 26. 9. 2014.
9. Poukázala na ust. § 39 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., dle kterého se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření, přitom se berou v úvahu okolnosti uvedené pod písm. a) – f). Při posouzení nároku na dávku důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je žalovaná vázána posudkem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení, v rámci řízení o námitkách pak posudkem svého lékaře, jde o otázku odbornou, náležitosti posudku jsou upraveny v § 7 vyhlášky č. 359/2009 Sb.
10. Uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na podkladě recenze ze dne 28. 8. 2018 lékařského posudku PSSZ-LPS pro Prahu 3 ze dne 23. 4. 2018, která byla vypracována pro účely řízení o námitkách, v této recenzi lékař žalované konstatoval, že žalobce byl od 13. 8. 2017 uznán invalidním pro invaliditu I. stupně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, který způsobil pokles pracovní schopnosti o 35%; datum invalidity bylo stanoveno nestandardně dle požadavku žalobce přiznat invalidní důchod od skončení výplaty nemocenských dávek. Bylo shledáno, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., oddíl B, položka 9b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., přičemž z procentního rozmezí 15-30% byla stanovena horní hranice navýšená o 5%, kontrolní lékařská prohlídka byla stanovena na 31. 10. 2018. Žalobce tím splnil podmínku poklesu pracovní schopnosti, nezbytné je však též splnění druhé podmínky, tj. získání potřebné doby pojištění ve smyslu ust. § 40 zákona č. 155/1995 Sb.
11. Sděbila, že prvostupňovým rozhodnutím byla žádost o invalidní důchod zamítnuta, neboť k požadovanému datu přiznání nebyla splněna potřebná doba pojištění pěti, ani deseti let v rozhodném období deseti, resp. dvaceti roků před tímto dnem,

v rozhodném období od 13. 8. 2007 do 12. 8. 2017 získal žalobce pouze 4 roky a 349 dnů pojištění, k získání 5 let pojištění chybělo 16 dnů, vzhledem k požadovanému datu přiznání invalidního důchodu, tj. 13. 8. 2017 (od skončení výplaty nemocenských dávek) nemohla žalovaná posunout rozhodné období, i když byl žalobce nadále zaměstnán. V případě uplatnění žádosti o dávku důchodového pojištění platí dispoziční zásada, toto plnění nelze pojištěnci nijak vnutit, vyplývá to z ust. § 81 a § 82 zákona č. 582/1991 Sb., pokud žalobce požádal o přiznání důchodu od skončení výplaty nemocenských dávek, nemohla žalovaná postupovat jinak, než postupovala.

12. K námitce o tom, že žalobce nebyl nikým informován o nezbytnosti podat žádost o přiznání invalidity, uvedla, že záleží pouze na žadateli, zda se na žalovanou obrátí s dotazem ohledně postupu při rozhodování o dávce, žalovaná se snaží poskytnout veřejnosti maximální informovanost v oblasti sociálního zabezpečení, nabízí návštěvu klientského centra, možnost dotazů na call centru či informace na webových stránkách, je na žadatelích, na kolik tyto možnosti využijí.
13. Poukázala na to, že dle shromážděných podkladů by k získání potřebné doby pojištění došlo pravděpodobně koncem srpna 2017, pro nárok žalobci chybělo pouze 16 dní pojištění, po celý rok 2017 mu plynula účast na pojištění, musel by však ve své žádosti z 23. 8. 2017 požádat o přiznání invalidního důchodu od vzniku nároku, pak by mohly být žalovanou hodnoceny i doby pojištění získané po 12. 8. 2017, toto však žalobce neučinil a nesplnil tak podmínku ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb.
14. Závěrem uvedla, že platnost posudku skončila dne 31. 10. 2018, je tak možné situaci řešit podáním nové žádosti o invalidní důchod s požadavkem na přiznání od vzniku nároku, uplatněním nové žádosti by došlo k opětovnému posouzení zdravotního stavu žalobce.
15. Shrнула, že i když byl žalobce posudkem posudkové komise shledán invalidním pro invaliditu I. stupně, nemohl mu vzniknout nárok na invalidní důchod z důvodu nesplnění druhé podmínky tj. získání potřebné doby pojištění. Navrhla, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Vyjádření žalobce

16. Žalobce ve vyjádření došlém soudu dne 11. 5. 2020 nesouhlasil se závěry posudku posudkové komise MPSV ze dne 13. 2. 2020, ke kterému uplatnil následující výhrady. Pokud jde o předvolávání žalobce a jeho právní zástupkyně, tvrdil, že omluva právní zástupkyně z prvního jednání a žádost o nový termín byla posudkové komisi doručena dne 2. 1. 2020, nikoli tedy dne 13. 1. 2020, jak se tvrdí v posudku; pokud tato žádost byla komisi předložena teprve po 11 dnech od jejího doručení, nelze to klást žalobci k tíži. Stejně tak se žalobce omlouval z druhého termínu, jelikož se jeho stav prudce zhoršil. Dle názoru žalobce tím žalovaná potvrzuje, že její vyjádření jsou nepravdivá, účelová a útočící na žalobce z pozice moci. Měl za to, že posudek je neplatný, neboť komise nerespektovala přání žalobce jednat s ní za přítomnosti jeho právního zástupce.

17. Žalobce namítal, že posudková komise v některých případech shledala zcela zdravými a schopnými pracovního zařazení i osoby bez končetin, u žalobce nevzala v potaz, že se od problému s končetinou stal obětí dopravní nehody, což umocnilo jeho celkově špatný stav, po celou dobu bez přerušení je v pracovní neschopnosti, nyní se jedná o jeho nástupu k hospitalizaci do rehabilitačního ústavu, doba léčby se odhaduje na měsíce, dále popsal své zdravotní potíže, pro které dle svého názoru nemůže vykonávat zaměstnání.
18. Domníval se, že posudek posudkového lékaře žalované ze dne 23. 4. 2018 je objektivnější, byť byl sepsán proti vůli žalobce a bez jeho řádného vyšetření, posudková komise MPSV dle jeho názoru vychází z neobjektivních a neúplných lékařských zpráv, nesouhlasil se zprávami z nemocnice N., proti kterým podával stížnost pro jejich neobjektivitu, nesouhlasil ani se zprávami Urologické kliniky Všeobecné fakultní nemocnice a 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy. Namítal, že ortoped MUDr. P. S. pod vlivem posudkového lékaře omezil komunikaci se žalobcem na minimum a do jeho zpráv nezaznamenal všechny jeho obtíže. Tvrdil, že při poslední účasti žalobce u posudkové komise tato komise nebrala v potaz, že žalobce před několika měsíci prodělal dopravní nehodu, byla posuzována pouze poškozená končetina.
19. S ohledem na shora uvedené navrhl vypracování revizního znaleckého posudku posudkovou komisí MPSV.
20. Poukazoval na to, že si neúspěšně stěžoval na kontrolním oddělení u MUDr. J. M., u poslankyň PhDr. O. R. a Ing. M. P. A. i u Úřadu veřejného ochránce práv, obrátil se též na Probační a mediační službu a Bílý kruh bezpečí, neboť mu jde o existenci, je obětí trestných činů, má dluhy a exekuce.
21. Dále uvedl, že podle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, mu měl být přiznán status chráněné osoby, což však dosud nikdo ze zúčastněných vůči žalobci nedodržel, povinnosti žalobce měly přejít na orgány žalované, které za něj měly jednat a podávat žádosti, což však neučinily.

V. Obsah správního spisu

22. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
23. Žádostí podanou u žalované dne 23. 8. 2017 žalobce požádal o přiznání invalidního důchodu, a to od skončení výplaty nemocenských dávek. V žádosti podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem uvedl, že od 26. 9. 2014 dosud je zaměstnán u M., v současné době je od 09/2015 v dočasné pracovní neschopnosti a žádá, aby důchod včetně výplaty mu byl přiznán od skončení výplaty nemocenských dávek.
24. V posudku o invaliditě ze dne 23. 4. 2018, čj. LPS/2017/1475-P3_CSSZ, vypracovaném MUDr. Š. H. MBA z PSSZ-LPS pro Prahu 3 tento lékař dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobce k tomu, že posuzovaný trpí femoropatelárním syndromem při chondropatii pately pravého kolenního kloubu, st.p.

distorzi pravého kolenního kloubu, st.p. artroskopii z 24. 2. 2015 – komplikované hojení pro hematroz., cervikokraniálním syndromem algickým bez uvedené významné funkční poruchy při susp. whiplash injury syndromu v souvislosti s nehodou v 10/2017 a chronickou konjunktivitidou. Výsledkem posouzení byly tyto závěry: jedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 zákona č. 155/1995 Sb., posuzovaný je invalidní dle ust. § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., jde o invaliditu I. stupně, z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 35%, den vzniku invalidity je 13. 8. 2017, posuzovaný je schopen po vzniku invalidity I. stupně vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti, doba platnosti posudku byla stanovena do 31. 10. 2018. Dle posudkového závěru rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položka 9b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 30%, vzhledem k jeho vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace byla podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky tato hodnota zvýšena o 5% na celkem 35%.

25. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 6. 2018, správní orgán I. stupně odkázal na právní úpravu dle ust. § 38 písm. a) a § 40 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb. Uvedl, že podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 4. 2018 invalidita žalobce vznikla dne 13. 8. 2017, žalobce získal v rozhodném období od 13. 8. 1997 do 12. 8. 2017 pouze 8 roků a 252 dnů pojištění a v rozhodném období od 13. 8. 2007 do 12. 8. 2017 pouze 4 roky a 349 dnů pojištění, proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku. Závěrem zmínil, že dobu vedení v evidenci úřadu práce po 31. 12. 1995 jako uchazeče o zaměstnání, po kterou nenáleželo hmotné zabezpečení nebo podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, lze hodnotit před dovršením věku 55 let nejvýše v rozsahu 1 roku před vznikem nároku na důchod. Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí byl osobní list důchodového pojištění žalobce ze dne 1. 6. 2018.
26. Žalobce podal dne 2. 7. 2018 proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, ve kterých poukázal na to, že v osobním listě chybí S. škola d. 3 roky, kterou absolvoval v letech 1991-1994, a dále pojistné období, kdy žalobce pracoval u společnosti P. L.
27. Dle zprávy ze dne 28. 8. 2018 oddělení žalované č. 021 provedlo recenzi posudku o invaliditě ze dne 23. 4. 2018 se závěrem, že zdravotní stav žalobce byl posouzen v souladu s příslušnou legislativou, byl vyjádřen souhlas s výsledkem posouzení, s omezenou platností posudku a s datem vzniku invalidity dne 13. 8. 2017 s výhradou, že toto datum bylo stanoveno nestandardně na základě požadavku žalobce přiznat invalidní důchod od skončení výplaty nemocenských dávek.
28. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 4. 10. 2018 žalovaná poukázala na recenzní posudkové stanovisko, které souhlasilo s předchozím lékařským posudkem. K námitkám žalobce uvedla, že tento sice splnil zdravotní podmínku nároku na invalidní důchod, neboť byl uznán invalidním ode dne 13. 8. 2017, k tomuto dni však

nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění v rozhodném období; přitom se řídila právní úpravou obsaženou v ust. § 40 odst. 1 písm. f) a § 40 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Měla za to, že doba učení od 1. 9. 1991 do 31. 8. 1994 nespadá do rozhodného období od 13. 8. 1997 do 12. 8. 2017 a od 13. 8. 2007 do 12. 8. 2017, a je tak zcela bez vlivu na prvostupňové rozhodnutí. Po provedené kontrole dob pojištění sdělila, že všechny doby pojištění doložené v její evidenci jsou uvedeny na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 1. 6. 2016, uvedla, že v prvním rozhodném období (tj. od 13. 8. 2007 do 12. 8. 2017) žalobce z potřebných pěti let získal pouze 4 roky a 349 dnů pojištění a ve druhém rozhodném období (tj. od 13. 8. 1997 do 12. 8. 2017) žalobce z potřebných deseti let získal pouze 8 roků a 252 dnů doby pojištění, nesplnil tedy podmínky dle ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a jeho žádost o invalidní důchod byla proto zamítnuta, výrok prvostupňového rozhodnutí zůstal nezměněn a toto rozhodnutí bylo dle ust. § 90 odst. 5 věta první správního řádu potvrzeno. Závěrem sdělila, že pokud žalobce doloží další doklady o jím získaných dobách pojištění v rozhodném období, případně označí, o jaké doby a druh výdělečné činnosti se konkrétně jednalo, může o invalidní důchod kdykoli znovu požádat.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
30. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
31. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc, pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
32. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně a konečně v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
33. Podle ust. § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb. potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků.
34. Podle ust. § 40 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. se potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se

Shodu s prvopisem potvrzuje

podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění 2 roky.

35. Podle ust. § 54 zákona č. 155/1995 Sb. nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem (odst. 1). Nárok na výplatu důchodu vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu. (odst. 2)
36. Podle ust. § 81 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. řízení o přiznání dávky důchodového pojištění se zahajuje na základě písemné žádosti. Za den uplatnění nároku na tuto dávku se považuje den, kdy se oprávněný poprvé obrátil na příslušný orgán se žádostí o její přiznání.
37. V první žalobní námitce žalobce zpochybňoval správnost stanovení dne vzniku invalidity a tvrdil, že mu tento nárok vznikl již dne 29. 9. 2016.
38. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že pojištěnec ve věku žalobce získá nárok na invalidní důchod za současného splnění dvou podmínek, (i) se k určitému dni stane invalidním a (ii) zároveň získá potřebnou dobu pojištění. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal invalidním, správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán však je oprávněn a povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost.
39. Příslušný posudek musí tyto požadavky splňovat i z hlediska určení data vzniku invalidity, které musí být dostatečně a přesvědčivě odůvodněno. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2012, č.j. 6 Ads 61/2012-15, uvedl, že: „*Stanovení data vzniku invalidity patří nesporně k zásadním posudkovým závěrům, a to s ohledem na jeho význam pro posouzení podmínek vzniku nároku na invalidní důchod. Datum vzniku invalidity by mělo být objektivně a přesvědčivě odůvodněno. Vznik invalidity je základním a výchozím předpokladem pro stanovení data, od něhož je důchod přiznáván. Invalidita jako posudkově – medicínská kategorie vzniká od okamžiku, kdy lze zdravotní stav pojištěnce považovat za dlouhodobě nepříznivý v důsledku nemoci či úrazu. Ke vzniku invalidity dochází tehdy, jestliže je zřejmé, že zdravotní postižení pojištěnce je trvalé a zlepšení zdravotního stavu nelze očekávat. Konstantní judikatura se shoduje v tom, že datum vzniku invalidity je objektivně existujícím stavem a nelze ho proto stanovit na základě nahodilých skutečností, jakými v konkrétním případě mohou být např. hospitalizace, datum lékařského vyšetření, datum podání žádosti o invalidní důchod, datum skončení výplaty nemocenského, je-li podle zdravotních změn a vyšetření možné spolehlivě usoudit, ke kterému datu invalidita skutečně vznikla. Pokud nelze datum invalidity stanovit alespoň s vysokou pravděpodobností, např. vznikala-li invalidita postupně, je třeba tuto skutečnost blíže*

zdůvodnit a uvést den, kdy již byla její existence nepochybná. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, č. j. 4 Ads 118/2010 - 174, dostupný na www.nssoud.cz a rozsudek ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004 - 47, publikovaný pod č. 404/2004 Sb. NSS.)“ Dále zde uvedl následující stanovisko: „Je třeba také podotknout, že datum vzniku invalidity nelze odvozovat od trvání či ukončení dočasné pracovní neschopnosti. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2006, č. j. 6 Ads 41/2005 - 24, dočasná pracovní neschopnost je rozhodující sociální událostí v systému dávek nemocenského pojištění, zatímco v systému důchodového pojištění (konkrétně v případě invalidních důchodů) je určující sociální událostí dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav (invalidita). Z toho je patrné, že dočasná pracovní neschopnost a invalidita jsou instituty z odlišných subsystémů práva sociálního zabezpečení s odlišnou podstatou a funkcí, a nelze je tedy zaměňovat, byť oba souvisí se zdravotním stavem pojištěnce.“ K tomu shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 4 Ads 287/2019-54.

40. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně i žalovaná vycházely z posudku PSSZ-LPS pro Prahu 3 ze dne 23. 4. 2018, který stanovení dne vzniku invalidity odůvodnil takto: *„Datum vzniku invalidity stanovuji na 13. 8. 2017, dnem následujícím po dni ukončení podpůrné doby.“* Žalovaná pak při rozhodování o námitkách vycházela též z recenzního lékařského stanoviska ze dne 28. 8. 2018, které uvedlo: *„Souhlasíme s výsledkem posouzení, datem vzniku invalidity (i když bylo stanoveno nestandardně na základě požadavku posuzovaného přiznat invalidní důchod od skončení výplaty nemocenských dávek) i omezenou platností posudku.“*
41. Z výše uvedeného je zřejmé, že ani jeden z těchto lékařských posudků, které byly podklady rozhodnutí správních orgánů, nepřistoupil správně ke stanovení data vzniku invalidity žalobce. Tyto posudky totiž nehodnotily z lékařského hlediska objektivní stav zdraví žalobce a s tím spojený moment, kdy již nebylo možné očekávat jeho zlepšení a zároveň bylo zřejmé, že se jedná o trvalé zdravotní postižení, avšak datum vzniku invalidity odvodily výlučně od data ukončení poskytování dávek nemocenské žalobci. Takový postup je v rozporu se shora uvedenou judikaturou, datum vzniku invalidity od takové nahodilé skutečnosti určovat nelze. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí, stejně tak jako prvostupňové rozhodnutí, které z daných posudků vycházely, nezákonné, žalobní námitka je důvodná v tom smyslu, že datum vzniku invalidity bylo stanoveno nesprávně resp. nesprávným postupem.
42. K tomu je nezbytné uvést, že vznik invalidity jako objektivní skutečnost, která je jednou z podmínek vzniku nároku na invalidní důchod, je nezbytné odlišovat od nároku na výplatu tohoto důchodu, kdy podání žádosti je ovládáno dispoziční zásadou. Od vzniku invalidity se pak zpětně počítá též potřebná doba pojištění.
43. Žalobce dále namítal, že žalovaná nemá ve svém systému zaneseny veškeré pojištěné doby a platby, specificky zmínil své zaměstnání u P. L.
44. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce tuto námitku vznesl již v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí. Konkrétně zde uvedl, že v osobním listě důchodového pojištění chybí pojistné období, kdy žalobce pracoval v P. L., přičemž s tímto zaměstnavatelem vede soudní spor.

45. Žalovaná v napadeném rozhodnutí tuto námitku žalobce zaznamenala a následně na ni reagovala následujícím způsobem: „*K námitkám účastníka řízení sděluje ČSSZ, že provedla kontrolu dob pojištění a konstatuje, že všechny doby pojištění, které jsou doloženy v evidenci ČSSZ, jsou uvedeny na osobním listu důchodového pojištění ze dne 1. 6. 2016, který byl přílohou napadeného rozhodnutí.*“ Z uvedené formulace je zřejmé, že se žalovaná s uvedenou námitkou žalobce dostatečným způsobem nevypořádala, tvrzené skutečnosti týkající se zaměstnání žalobce u P. L. nijak nezkontrolovala a na tuto námitku reagovala pouze naprosto obecně shora uvedeným konstatováním. Přitom jedním z požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu je též uvedení informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2019 č.j. 1 Ads 154/2019-54: *“Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, případně o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 – 43, nebo rozsudek ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 Ads 70/2012 – 14).”*
46. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne , č.j., dospěl k závěru, že *„nevypořádá-li se správní orgán v souladu s § 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti.“*
47. Lze tak uzavřít, že je napadené rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, neboť se žalovaná nevypořádala z námitkou žalobce ohledně nezapočítání doby výkonu práce pro P. L.
48. Městský soud k uvedenému dodává, že podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, které se použije též pro řízení o námitkách dle zákona č. 582/1991 Sb., nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění.
49. Žalovaná požadavkům citovaného ustanovení správního řádu nedostála, neboť nevyzvala žalobce, aby svou neurčitou námitku týkající se jeho zaměstnání u P. L. doplnil, a to přesto, že k odstranění jiných vad námitek žalobce dvakrát vyzývala. Jednalo se o výzvu ze dne 12. 7. 2018, kdy žalobce vyzvala k doplnění vlastnoručního podpisu k námitkám a dále o výzvu ze dne 6. 9. 2018, kdy žalovaná vyzvala žalobce k doplnění dokladů potvrzujících začátek a průběh jeho studia na středním odborném učilišti. Přitom případná doba zaměstnání žalobce u P. L. by mohla být z hlediska hodnocení jeho nároku na invalidní důchod podstatná, neboť dle zhodnocení žalované žalobci chyběla v rozhodném období pouze doba pojištění 16 dnů.
50. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového

řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

51. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku, včetně stanovení dne vzniku invalidity (k tomu viz shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020 č.j. 4 Ads 287/2019-54). I v tomto posudku by mělo být datum vzniku invalidity dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.
52. V projednávaném případě žalobce zpochybňoval datum vzniku invalidity, ze kterého vycházela žalovaná, a dále namítal, že získal potřebnou dobu pojištění. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Praze, která soudu předložila posudek ze dne 13. 2. 2020, evidenční číslo 2019/3881-PH-24 (dále jen „**posudek MPSV**“). Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předsedkyně komise: MUDr. H. Ž., další lékař: MUDr. P. K. s odborností ortopedie. Z posudku vyplývá, že žalobce byl k jednání komise opakovaně pozván na dny 10. 1. 2020 a 13. 2. 2020, avšak byl svým zástupcem opakovaně omluven, podruhé ze zdravotních důvodů s tím, že jde o dlouhodobou pracovní neschopnost, komise tak jednala v jeho nepřítomnosti a při zpracování posudku vyšla z podkladové dokumentace, která obsahovala spisovou dokumentaci PSSZ LPS pro Prahu 3, spisovou dokumentaci soudní a zdravotní dokumentaci praktické lékařky MUDr. J. S..
53. V posudku MPSV je podrobně popsána anamnéza žalobce, lékařské zprávy, ze kterých komise vycházela, diagnózy žalobce i jeho pracovní anamnéza. Dle posudkového zhodnocení v části týkající se poškození pravého kolenního kloubu dospěla komise k závěru, že přes předchozí léčbu nedošlo k plné úpravě funkce pravého kolenního kloubu a od 13. 8. 2017 lze konstatovat dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav omezující pracovní schopnost žalobce. K datu vydání napadeného rozhodnutí se tak jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož hlavní příčinou bylo postižení pravého kolenního kloubu. Komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí měla být procentní míra poklesu pracovní schopnosti hodnocena dle kapitoly XIII, oddílu A, položky 1a) dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a činila 10%, neboť na rozdíl od posouzení posudkovým lékařem první instance a recenzního posudku posudková komise neshledala středně těžké omezení hybnosti pravého kolene dle kapitoly XV, oddílu B, položky 9b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., která byla základem pro stanovení procentní míry poklesu pracovní schopnosti ve výši 30%; dle názoru posudkové komise rozsah pohybu postiženého kloubu byl normální. Posudková komise uvedla, že pro hodnocení byla zvolena položka degenerativní postižení kloubů, která nejvíce vystihuje podstatu věci, vzhledem k objektivním nálezům jde o lehké postižení pravého kolene s lehkým dopadem na funkci tohoto kloubu a lehkým dopadem na celkovou výkonnost a pohyblivost, dle názoru posudkové komise byl posudek posudkového lékaře PSSZ výrazně nadhodnocený. Dále uvedla, že k hodnocení dle položky b) oddílu A, kapitoly XIII přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb. neshledala zdravotní důvod, neboť nejde o funkčně významné postižení

dvou nosných kloubů. Shledala, že vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu, tj. k postižení páteře a neurotickým obtížím se podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10%, takže celková hodnota poklesu pracovní schopnosti činila 20 %.

54. Posudková komise v posudku MPSV dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobce nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb., a dále, že nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého pracovního stavu nejméně o 35%.
55. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu tento soud uvedl, že: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
56. Žalobce se závěry posudku nesouhlasil. Pokud jde o postup při vypracování posudku, namítal, že omluva z prvního termínu jednání komise stanoveného na 10. 1. 2019 byla posudkové komisi doručena již 2. 1. 2019 a nikoli dne 13. 1. 2019, jak je uvedeno v posudku. Z přípisu právní zástupkyně žalobce ze dne 27. 12. 2019 a doručenky datové zprávy soud zjistil, že právní zástupkyně žalobce v něm požádala o změnu termínu jednání posudkové komise, neboť v termínu od 4. 1. do 11. 1. 2020 čerpá řádnou dovolenou, požádala, aby se nejednalo o termín od 22. 2. do 29. 2. 2020 rovněž z důvodu její dovolené, sdělila, že žalobce je v dlouhodobé pracovní neschopnosti a trvá na její osobní přítomnosti u jednání. Daný přípis byl posudkové komisi doručen dne 2. 1. 2019.
57. Z výše uvedeného vyplývá, že omluva právní zástupkyně žalobce byla posudkové komisi doručena před prvním termínem jednání dne 10. 1. 2019, a nikoli tedy dne 13. 1. 2019, jak je uvedeno v posudku. To však nemá žádný význam pro to, že komise první omluvu žalobce akceptovala a dle jeho žádosti stanovila nový termín jednání, který časově vyhovoval požadavkům jeho právní zástupkyně, tj. jednalo se o termín 13. 2. 2019, žalobce se však i z tohoto termínu omluvil s tím, že se s ohledem na zdravotní obtíže a nedostatek finančních prostředků k jednání nedostaví, jednání se konalo v jeho nepřítomnosti, bez zřejmého důvodu se k jednání nedostavila ani právní zástupkyně žalobce. V posudku komise vyhodnotila, že jednání bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce, neboť podkladová dokumentace je pro posouzení dostačující a od vydání napadeného rozhodnutí (4. 10. 2018) uplynula dlouhá doba, takže vyšetřením posuzovaného při jednání by objektivně nebyl zjištěn stav k tomuto datu.
58. Soud dospěl k závěru, že posudková komise žalobci i jeho právní zástupkyni poskytla dostatečný prostor, aby se k jednání dostavili, první termín jednání na jejich žádost

změnila, ke druhému jednání se však právní zástupkyně nedostavila a žalobce důvod své nepřítomnosti nijak nedoložil. Vedle toho z odborného hlediska komise usoudila, že účast žalobce na tomto jednání není nutná, v tomto směru se jedná o medicínskou otázku, jejíž zhodnocení soudu nepřísluší. S ohledem na všechny tyto skutečnosti soud dospěl k závěru, že daná námitka žalobce je nedůvodná.

59. Pokud jde o námitky týkající se věcné správnosti posudku a podkladů, ze kterých posudková komise vycházela, soud uvádí, že mu nepřísluší hodnotit posudek z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže hodnotit ani podklady, ze kterých posudek vychází. Soud může posudek hodnotit pouze z hlediska jeho celistvosti a přesvědčivosti, přitom je nezbytné posoudit, zda existují jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna.
60. Soud shledal, že posudek MPSV požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů o tom, že žalobce nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí invalidní, splňuje. Komise rozhodovala v řádném složení, kromě předsedkyně komise - posudkové lékařky byl členem též lékař z oboru ortopedie, tedy z toho oboru, do něž spadá i žalobcovo postižení, které bylo shledáno za hlavní příčinu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Tento stav byl komisí potvrzen, nicméně oproti posudku ze dne 23. 4. 2018 a recenznímu posudku bylo shledáno, že se nejedná o míru poklesu pracovní schopnosti ve výši 30%, ale pouze o 10%, bylo podrobně a přesvědčivě vysvětleno, z jakých důvodů považuje komise předchozí posudek za výrazně nadhodnocený. Komise měla pro vypracování posudku k dispozici dostatek odborných lékařských nálezů, a to nejen z doby před vypracováním posudku ze dne 23. 4. 2018, ale též z doby pozdější, zejména propouštěcí zprávu z Rehabilitačního ústavu v Kladrubech, kde žalobce pobýval od 16. 5. 2018 do 18. 7. 2018, na základě nich shledala, že se jedná o lehké postižení pravého kolene s lehkým dopadem na funkci tohoto kloubu a lehkým dopadem na celkovou výkonnost a pohyblivost, přičemž nejde o funkčně významné postižení dvou nosných kloubů. Komise dále zhodnotila též další postižení zdravotního stavu žalobce, tedy postižení páteře a neurotické obtíže, které s ohledem na podkladové lékařské zprávy podrobně rozebrala a dospěla k závěru, že zvyšují hodnotu poklesu pracovní schopnosti žalobce o 10 %, tj. celkem o 20 %.
61. Námitky žalobce týkající se věcných závěrů posudku jsou velmi obecné, žalobce pouze uvádí, že posudek ze dne 23. 4. 2018 je dle jeho názoru objektivnější, avšak již nespecifikuje, z jakého důvodu, když navíc tvrdí, že tento posudek byl vypracován bez řádného vyšetření žalobce. Žalobce rovněž vznesl výhrady proti zprávám z Urologické kliniky Všeobecné fakultní nemocnice, které však podkladem pro závěry komise nebyly, neboť byly vypracovány až po vydání napadeného rozhodnutí, žalobcem zpochybňované zprávy z nemocnice Na Homolce pak nejsou vůbec v posudku zmíněny. Lékařské zprávy nově doložené žalobcem jsou ze dne 3. 4. 2020 a 2. 3. 2020, nemají tedy časovou vazbu k napadenému rozhodnutí a nemůžou být z hlediska projednávané věci relevantní.

62. S ohledem na výše uvedené hodnocení posudku MPSV soud shledal, že k zadání revizního posudku posudkovou komisí MPSV není důvod, námitka žalobce není opodstatněná.
63. Z posudku MPSV plyne, že žalobce nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí invalidní. Zdravotní stav žalobce byl přitom dle obsažených lékařských zpráv hodnocen za celé období předcházející datu vydání napadeného rozhodnutí, tj. dni 4. 10. 2018, z čehož je zřejmé, že žalobce nebyl shledán invalidním ani k datu 13. 8. 2017, ze kterého vycházely správní orgány obou stupňů resp. předchozí lékařské posudky.
64. Tento skutkový závěr však žalovaná k dispozici neměla, z podkladů ve správním spise (tj. ze shora uvedených lékařských posudků) vyplývalo, že žalobce naopak byl posudkovými lékaři shledán invalidním, invalidita žalobce nebyla ve správním řízení vůbec zpochybněna, a nebyla tudíž ani předmětem žalobních námitek. Důvodem zamítnutí žádosti žalobce o invalidní důchod bylo výlučně nesplnění potřebné doby pojištění. Shora uvedený posudek MPSV deklarující, že žalobce nebyl invalidní, však zcela změnil skutkovou situaci.
65. Soudní přezkum správních rozhodnutí je založen na principu subsidiarity a minimalizace zásahu soudů do správního řízení, pokud došlo k takové zásadní změně skutkové situace, je to žalovaná, kdo by měl jako první zhodnotit změnu stavu vyvolanou provedeným dokazováním, nikoli soud, přičemž žalobce musí prostředky k ochraně svých práv vyčerpat primárně ve správním řízení a teprve následně se v případě neúspěchu může eventuálně domáhat soudní ochrany. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 27. 8. 2009 č.j. 4 As 30/2008-102 uvedl následující: „*Nejvyšší správní soud uzavírá, že jestliže výsledky dokazování provedeného soudem znamenají podstatnou změnu skutkových okolností oproti těm, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, a zpochybňují správnost právních závěrů, na nichž je založeno rozhodnutí o pokutě za správní delikt, soud takové rozhodnutí zruší. Žalobu nelze zamítnout z jiných skutkových a právních důvodů, o které své rozhodnutí správní orgán neopřel a ani se jimi nezabýval.*“ Dále shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020 č.j. 1 As 229/2019-76.
66. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku poukázal na nálezný Ústavního soudu IV. ÚS 279/99 ze dne 18. 10. 1999, podle něhož, „*Změna právního názoru soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutím správních orgánů je nevyhnutelně důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, jestliže soud dospěje k závěru, že správní rozhodnutí posoudilo věc nesprávně a nejde přitom o případ, kdy účastník, ačkoliv zákon porušen byl, na svých právech nebyl nijak dotčen. V projednávané věci však soud poté, co dospěl k závěru o nesprávnosti posouzení věci správním rozhodnutím, sám právně i skutkově „vykročil“ jiným směrem a předejmul stanovisko, jež by v prvním sledu měl zaujmout správní orgán. V takových případech je totiž účastníkům zcela uzavřena cesta k tomu, aby mohli předložit důkazy, které z dosavadního pohledu se neukazovaly jako relevantní, byť důkazní břemeno zde může být na straně účastníka, a navíc je takovým soudním rozhodnutím věc posunuta do roviny nepřezkoumatelnosti.*“

67. Pokud jde o námitky žalobce týkající se rozporů mezi informativními osobními listy důchodového pojištění z let 2018 a 2019 s listem z roku 2010 a dále nezapočítání náhradní doby pojištění od 7. 4. 2012 do 25. 9. 2014, kdy byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, do potřebné doby pojištění, soud zjistil, že žalobce tyto námitky v průběhu správního řízení neuplatnil a nezahrnul je ani do námitek proti prvostupňovému rozhodnutí. Podklady předložené žalobcem soudu tj. informativní list z roku 2010 a ze dne 12. 4. 2019 a potvrzení ze dne 13. 10. 2014 o době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání vůbec nejsou součástí správního spisu a jejich existence z něj ani není zřejmá, informativní list ze dne 12. 4. 2019 navíc pochází až z doby po vydání napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu nelze považovat za pochybení žalované, pokud tyto podklady ve správním řízení neposuzoval a těmito námitkami žalobce se nezabýval. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí však žalovaná bude povinna se v dalším řízení těmito podklady a námitkami, které byly uplatněny až v řízení před soudem, zabývat.
68. Žalobce namítal, že došlo k průtahům v řízení a byly porušeny zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Touto námitkou se však soud nezabýval, neboť i kdyby bylo zjištěno porušení ust. § 71 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 107a zákona č. 582/1991 Sb., které upravují lhůty pro vydání rozhodnutí, nebylo by to důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí vzhledem k tomu, že se jedná pouze o lhůty pořádkové, jejichž porušení není považováno za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
69. Ohledně námitky žalobce týkající se nutné aplikace zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, shledal soud, že tuto námitku mohl vznést žalobce již v žalobě, lhůta pro podání žaloby již uplynula, a proto soud v souladu s ust. § 71 odst. 2 věta druhá s.ř.s. k této námitce nepřihlížel.
70. Z uvedených důvodů soud postupoval podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení.
71. V dalším řízení je žalovaná v souladu se shora uvedenou argumentací povinna se znovu zabývat otázkou, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání invalidního důchodu, tedy zda vůbec a případně kdy u něj došlo ke vzniku invalidity a dále zda žalobce splňuje potřebnou dobu pojištění. Dále je povinna žalobce vyzvat k doplnění svých tvrzení týkajících se zaměstnání u P. L. a zabývat se námitkami žalobce ohledně rozporů mezi informativními osobními listy z let 2018 a 2010 a nezohlednění náhradní doby pojištění od 7. 4. 2012 do 25. 9. 2014, kdy měl být žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
72. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci plný úspěch a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Žalobci však žádné náklady řízení nevznikly.

73. Městský soud v Praze ustanovil usnesením ze dne 7. 5. 2020, č.j. 4 Ad 10/2019 - 29, žalobci zástupcem pro řízení advokátku Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu za čtyři úkony právní služby ve výši 4 000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé, vyjádřená ve věci a účast na jednání po 1 000 Kč) dle ust. § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhradu hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (za čtyři výše uvedené úkony právní služby po 300 Kč) dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a dle ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. též částku 1 092 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; celková výše odměny tak činí 6 292 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. září 2020

JUDr. Tomáš Louda, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje